Sarkis Hatspanian: «SINIRLI BİR YAŞAMI, SINIRSIZ BİR DAVAYA ADAYAN» BİR DE-VRİMCİ: ARMENAK BAKIRCIYAN

Posted on 10/12/2014

«T.C.» solunun 1968 öncesinden-sonrasına faşist 'devlet' güçlerince tutuklanarak, işkence edilerek, asılarak, kurulan hain pusularda veya çatışmalarda kurşunlanarak katledilmiş, isimleri A'dan Z'ye alfabede varolan tüm harflerle ve hatta onların değişik kombinasyonlarından da çok fazla olduğunu bildiğim adlarıyla, ilerici, devrimci, demokrat her türden politik hareketin önder kadrolarının ölümsüzleştiği günlerin fetişizme varan söylemlerle anılan etkinlikler ortamının yabancısı olmadığımdan, yitirilen o değerli insanların otobiyografilerinin hemen her anını da neredeyse ezbere bilen bir neslin evladıyım.

Doğamın hamurunda varolan maximalist karakteristik verilere sahip olmam nedeniyle bilindik çevrelerin literatüründe "ezber bozma" olarak adlandırılan ihtiyacı karşılamaya meyilli oluşum soru sorma özelliğimin kişiliğimde neredeyse anatomimin omurgasına eşdeğer yeri tutması sayesinedir. Sadece günler önce, 6.mayıs günü sanal ortamda gündemi belirleyen DARAĞACINDA ÜÇ FİDAN Deniz, Yusuf, Hüseyin'i anma etkinliklerinden birinin afişinde Deniz Gezmiş'e atfedilen ve idam sehpasında ölümsüzleşmesinden dakikalar önce haykırdığı bilinen "YAŞASIN TAM BAĞIMSIZ TÜRKİYE" söylemini gördükten sonra *«Eğer birileri bana çokça yaygınlaştırılmasından sahiplenildiği intibasını edindiğim "TAM BAĞIMSIZ TÜRKİYE"-nin, ister tek tek, tane tane, isterse topu birden TAM, BAĞIMSIZ, TÜRKİYE ve onun neyiyle-nesinin YAŞASIN denmeyi gerektirdiğiyle ilgili açıklayıcı bir bilgilendirmede bulunabilse müteşekkir olacağım»* diye tek cümlelik bir paylaşımda bulunmamın ertesinde uzun süre sessizliğin hükmettiği ortamın 'internet solcularınca' nasıl

topa tutulup, daha sonra da taş taş üstüne bırakılmayan savaş arenasına dönüşmesine şahit olduğumda kendi kendime *"ben ya da onların 21.inci yüzyılın çağdaşı oluşumuzun sorgulanması gerekiyor mutlaka"* diye düşündüm.

Sanal iletişim ve haberleşme ortamında mantar gibi bitivermelerine sadece aylar önce mahpusaneden çıkmam sonrası şahit olma bedbahtlığını yaşayarak gördüğüm ve onları neden bilmem, laletayn 'internet solcuları' olarak adlandırdığım bu her boydan ve soydan gelen kesimin kendilerini hangi şekilde tanımlarlarsa tanımlasınlar bence "BİLGİ SAHİBİ OLMADAN FİKİR SAHİBİ OLANLAR" ordusunun gönüllü askerleri oldukları sonucuna vardım. Herhangi bir konuda söyleyecek rasyonel sözü olmayan bu kişilerin gerçek kimliklerini saklamaları nedeniyle, ne gerçekten kim olup-olmadıkları, ne de hangi düşünce ve değerlere nasıl bir bedel ödeyerek gönül verip-vermediklerini anlayabilme olanağım oldu. Bahsini ettiğim bu reel zorluktan dolayı da onları epeyi bir zamandır "DOKUNMA SARHOŞA KENDİ AYIKANA KADAR" formülasyonuna birebir uyan, salt şiirselliğini takdir edecek kadarlık bir «Memleketimden insan manzaraları» çerçevesindeki tiplemelerin birer benzerleri olarak görmeye ve gördüğüm manzaraların da bozkır olması yüzünden acı da duydum diyebilirim.

Bu gerçek temelinde, 1968 sonrası dönemi kapsayan zaman biriminde öğrenci gençlik hareketlerinin sol yelpazesinde yer almış ve haklarında devrimci mücadelenin önder kadrolarını oluşturduklarıyla ilgili söylemlerin pek abartılı, dogmalaştırılma sınırlarını zorlayan sıfat ve özelliklere bandırılarak sunulmaya kalkışılması ya da o gençlerin toplumsal değişim ihtiyacına sundukları yadsınmaz katkılarıyla rollerinin şimdiki nesle bire beş zoom yapılarak, gereği olmadığı halde büyütülerek gösterilmesi, hatta onlardan bazılarından YENİ PEYGAMBERLER türetilmesine kalkışılmasının sebeplerinden en göze çarpanı aslında, değerli o insanların büyük bir yürekle hayata geçirmeye çalıştıkları düşüncelerin bugünkü savunucuları olduklarını iddia edenlerin bu zorlu işi omuzlayıp da ilerilere taşımayı beceremememesi yatmaktadır. Bu o kadar öyle ki, bir zamanların «BU KIŞ MUTLAKA KOMÜNİZM GELECEK» teraneleriyle komünizmi toplumlara öcü olarak sunmayı yaşamının

son görevi bellemiş Celal Bayar'ını hatırlayıp, hani neredeyse «o adam da en az bunlar kadar sık komünizmden bahsediyordu ama, öyle olduğu halde komünizm hiç bir kış gelmedi ne yazık ki» demeye eşdeğer ilkellikte laf ebeliğinde bulunmaktan öteye geçemeyenlere gülmesi geliyor insanın !…

Neyse, şimdilerde işleri ve güçleri senenin neredeyse tüm günlerini örten pek yoğun bir takvim trafiğiyle boğuşarak, Deniz, Yusuf, Hüseyin, Ulaş, Mahir, İbo ve daha nicelerin ölümsüzleştikleri günleri kendi çevrelerine hatırlatarak değişik etkinlikler düzenlemek olanların, hiç olmazsa anma toplantılarından az da olsa senenin geriye kalan günlerinde ne yaptığını merak etsem bile, *"Soru sormanın YASAK ve UYGUNSUZ görüldüğü SOL dünyanın"* yitirilmiş devrim şehitlerinden bazılarını göklere çıkarırken, çeyrek yüzyıldan da fazla zamandır aramızda olmayan, bölge halkları tarafından efsaneleştirilmiş, hakkında ağıtlar ve türküler yakılıp-söylenen öteki evlatlarına nedendir bilmem ayrıcalıklı davranılmasını bir türlü anlayıp da içime sindiremediğimden çok yakınen tanıdığım büyük bir devrimciye yapılan adaletsizliğe ilişkin iki gün önce öğrendiğim somut bir örnek üzerinde durarak EZBER BOZMAK istiyorum.

Mahpusaneden çıkışımın ardından taa Avrupa'lardan ziyaretime gelme nezaketini gösteren çocukluk ve okul arkadaşlarımla sohbet ederken söz aynı okul sıralarını paylaştığımız değerli insan Armenak BAKIRCIYAN'ın anısına geçtiğimiz yıl cezaevinin tecrit hücresindeyken kaleme aldığım HAYALİ GÖNLÜMDE YADİGÂR KALAN (http://www.armenieninfo.net/sarkis-hatspanian/1231-sarkis-hatspanian-armenak-bakirciyan-ermeni-devrimci.html) başlıklı yazıma gelince, onlara edindiğim bilgilere göre katledilmesinin ardından 31 yıl geçmiş olduğu halde O'nun mezar yerinin bile belli olmadığını söyleyiverdim. Ve ondan sonra ne olduysa, benden duyduklarına inanmak istemeyen dostlarımın iki sene kadar önce Dersim'de film çekimlerinde bulunmak amacıyla Batı Ermenistan'ı ziyarete giden bir gruba rehberlik eden yakınımla karşılaştıklarında ondan «çok arayıp-sordukları halde Armenak'ın mezarını bulamamaları» kötü haberini almaları sonrasında oldu zaten. Arkadaşlarımın Avrupa'ya dönüşlerinde Armenak'ın da saflarında

döğüşerek ölümsüzleştiği politik hareketin günümüz Avrupa sorumlularına duydukları acı gerçeği iletmeleri sonrası, o zamana kadar onların da bilmediği bu vahim durum hakkında bilgilenmelerini sağlamıştı.

Tam 31 yıl boyunca mezar yeri belli olmamış bu değerli insanımızın hiç olmazsa bu yıl, yani katledilişinin 32.inci yıldönümünde bir mezara sahip olması için çalışmalara başlandığı hakkında beni bilgilendiren çocukluk arkadaşımla telefon görüşmemizde bu ortak sevinci paylaşırken bile, içimizdeki volkana engel olamayıp, hırsımızdan hüngür hüngür ağlamıştık da ! Böyle bir ilgisizliğin kurbanı olup, bu dünyada bir mezar taşı bile olamamış başka devrimciler de var mıdır bilmem ama, 1980'de şehit olan TİKKO'nun efsanevi komutanlarından Armenak BAKIRCIYAN'ın, 1915'te katledilen ve mezarları bile belli olmayan dedelerine de reva görülmüş olan aynı acı kaderi farklı yıllarda paylaşmasının affedilebilir suçlardan olmadığını *"biz Ermeniler kadar başka kim anlar, olur da anlasa bile o acıyı yüreğinin derinlerinde bizim gibi hissedebilir mi ?"* sorusu içimi hala dağlamakta olduğundan bu duyarsızlığın sorumlularını ayıplamak dışında elimden başka birşey gelmediği için de çaresizliğime yanıyorum, inanın !

İstanbul'un Gülensu-Gülsuyu, İkitelli ve Gazi mahallelerinde, Ankara'da Mamak ve Şirinevler ve daha nice başka bazı şehirlerin mahallelerinde duvarlara 13 Mayıs Pazar günü, *yani 32 sene önce tam da Armenak Bakırcıyan'ın katledildiği gün*, Partizan imzalı İbrahim Kaypakkaya afişleri asıldı. Daha günler önce İstanbul Taksim meydanından Dolmabahçeye yürüyen yığınların ellerinde "İbrahim Kaypakkaya yoldaşı anmak onurdur" pankartlarıyla yığınsal bir yürüyüş düzenlendi ve bu gösteriye katılan yüzlerce gencin ellerinde İ.Kaypakkaya'nın resimleriyle, daha onlarca devrim şehidinin büyük çapta bezlere basılı resimleri taşınırken, aynı günlerde TİKKO'nun efsanevi komutanlarından Armenak Bakırcıyan'ın katledilişinin de yıldönümü olduğu unutulmuş olsa gerek ki, ne o gösteri sırasında o yiğidin de adı-soyadı dillendirildi, ne de *ilaç için bile olsa* tek bir resmi taşındı. Daha da ötesi, sadece bu hafta içerisinde hazırlıkları yapılan onlarca gösteri, yürüyüş ve mitinge olabildiğince yığınsal bir katılımı sağlamak amacıyla yapılan tüm "ANMA VE

YÜRÜYÜŞE ÇAĞRI" duyurularında, *"Katledilişinin 39. yılında İbrahim Kaypakkaya'yı anmak ve sahiplenmek onurdur; Dörtleri, Haki Karer ve Hasan Ocak'ı anıyoruz … Mayıs ayını kanlarıyla kızıllaştıran şehitlerimizi unutmadık, unutturmayacağız … Mayıs ayını kanlarıyla kızıllaştıran devrim ve komünizm şehitlerini anıyor ve sahipleniyoruz !"* türündensöylemler istemediğiniz kadar var da varlar da, Armenak BAKIRCIYAN hakkında tek kelime bile yok da yokişte !

Eh, bu böyle olunca da aynı pazar sabahı Facebook sayfamda «Bugün efkarlıyım açmasın güller, yiğidimden kara haber verdiler» başlığıyla kaleme aldığım, 13.mayıs.1980'de yitirdiğimiz, yaşadığımız toprakların en değerli, en güzel insanlarından Armenak BAKIRCIYAN'ın katledilmesinin 32.inci yıldönümüne adanan oldukça kısa yazımı sanal ortamda paylaşmamdan kısa bir süre sonra hiç tanımadığım birinden benim için pek sevindirici bir sürprizle, bir website linki edindim. Alelacele tanıştığım www.özgürgelecek.net sitesindeki "Armenak Bakırcıyan mezarının başında anıldı" başlıklı yazının "özgür gelecek tarafından yazıldı"imzası sayesinde kime ait olduğunu öğrenmemle, orada gözlemlediğim bazı eksikliklerle düzeltilmesi gereken yanlışlar, işte bu satırlarını yazılmasına sebep oldular.

Fakat bunları dikkatinize sunmadan önce http://www.ozgurgelecek.net/guncel-haberler/1815-armenak-bakrcyan-mezar-banda-anld.html adresindeki yazıyı okumamızı öneriyorum.

«Armenak Bakırcıyan mezarı başında anıldı !

1. Kavga yılımızda Armenak Bakırcıyan yoldaş anıldı.

13 Mayıs 1980'de Karakoçan'da azılı bir halk düşmanını cezalandırma eyleminde görev alan Armenak Bakıcıyan yoldaş, girdiği çatışmada şehit düşerek ölümsüzler kervanına katılmıştır. 40. yıllık mücadele tarihimizde umudumuzu büyütmeye çalışırken Armenak yoldaşın izlerini

hala taşıyor olmamız, onun bize bıraktığı militan mirasın kendisinde anlam bulmaktadır. Orhan yoldaş bizlere mücadele azmi aşılarken halkın iktidarını kurma savaşında yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor.

Aradan 32 yıl geçmesine rağmen yoldaşları mezar yerini tespit ederek, köylülerle birlikte 12 Mayıs'da mezarını inşa etmiştir. Bizler açısından Armenak yoldaşın mezar yapımı oldukça anlamlıydı. Şehit düşmeden önce yoldaşın pratik faaliyet alanı içerisinde yer alan ayrıca bugün Peri Suyu Özgür Köylü Hareketinin yürüttüğü çevre mücadelesinin mekânı olan Nazımiye'ye bağlı Xarik (Aşağı Doluca) köyünde yapılan mezar, direnişçi köylülerle birlikte inşa edilmiştir. Direniş boyunca köylülerle geliştirdiğimiz ilişkilerde sıklıkla dile getirdikleri Armenak Yoldaşın mezar yerinin yapılması talebinin yerine getirilmesi ve mezar başında yapılan anma direnişçi köylülere ve mücadelemize güç katacaktır.

Mezar başında yapılan anma saygı duruşu ve yoldaşı anlatan konuşmadan sonra atılan 'Orhan Bakır Yoldaş Ölümsüzdür' sloganıyla son erdi.»

Bu haber-yazıda en önemli yanlış asıl adı-soyadı Armenak BAKIRCIYAN olan yiğit devrimcinin mezar taşında olması gereken Armenak ismi yerine neden bilinmez Ohannes yazılı olduğuyla ilgilidir ve bu yanlışlık hakkında mezar taşının hazırlanma çalışmalarına katılmış olan birilerinin bizi aydınlatması yerindeyse bile, asıl acı olan gerçek, Ali, Haydar, İbrahim, Hasan, Hüseyin vb. gibi isimler anılırken hiçbir yanlış yapılmazken, bu toprakların en kadim halkı Ermenilerin taşıdığı isimlerin ağızla telafuz edilmesinde sözümona varolan "zorluğu" nispeten anlamaya çalıştığımızı farzetsek bile, onun sözlü değil yazılı şeklininin de becerilemeyişini anlayabilmek mümkün olmadığı gibi, oldukça yaralayıcı ve rencide edicidir. Hele hele KÜÇÜK ERMENİ anlamını taşıyan Armenak adının, yiğit insanımızın vurulmasından 32 sene sonra bile hala öğrenilip de söylenememesi, başlıbaşına bir ETİK sorunu olduğu gibi, onun yerine daha yeni-yeni yapıldığını öğrendiğimiz *(ki bu da ayrıca ve çok daha ciddi olarak sorgulanması gereken bir konudur)* mezar taşına yanlış bir isim yazılmış olması hiç ama hiç bir şekilde anlaşılır değildir. Hangi halk ve kültürden olursa

olsun, şu an bu satırları okuyan herhangi bir insanın, örneğin Deniz Gezmiş'in mezar taşında Deniz yerine Osman, İbrahim Kaypakkaya'nınkinde Necati, Mahir Çayan'ınkinde ise Kemal yazılı olabileceğini tasavvur edip de anlayabilmesi ve böylesine bir yanlışı sineye çekmesi mümkün müdür ?

İkinci ve hemen birincil önemdeki bir diğer sorun da, onun asıl adının Armenak olduğu sağır-sultanlar tarafından bile bilindiği halde sözkonusu yazıda ondan neden "Orhan yoldaş" diye bahsedilmiş olduğunu anlamakta çektiğim zorluktur. Kısa iki cümleden ibaret bir yazıda aynı kişinin bazen Armenak, bazen de Orhan yoldaş olması, kimler tarafından ne denli anlaşılır gerçekten bilemiyorum. Bunun yanında yaşamının son zamanlarında kullandığı örgütsel kod adı "ALİ AĞA" örneğinde olduğu gibi, doğduğu günden beri ezilerek de olsa taşıdığı Ermenice adı nedeniyle, sırf evladı olduğu halkına bir zarar gelmesin kaygısıyla mahkemeye başvurarak Armenak adını Orhan'a değiştirdiği bu ismin de onun için kullanılan sahte bir isimden başka birşey ifade etmediği ve hayatında hiç ama hiç kimseye kendini o isimle tanıtmadığı da biliniyorken, katlinden çeyrek yüzyıldan da daha fazla zaman geçtiği halde O'nu yoldaş olarak adlandıran ve üyesi olduğu örgütten olduğunu tahmin ettiğim dostlarının bir ırkçı-faşist «made in T.C.» dayatması olduğu pek aşina Orhan BAKIR'ı, bilinçli yaşamının her anını o devletin karşısında onurlu bir duruş sergileyen Armenak BAKIRCIYAN'a yeğlemeleri fazlasıyla üzücü olmanın yanında, çok ama çok da büyük bir yanlıştır.

Üçüncü ve diğer ikisinden hiç de aşağı kalmayan sorun, dünyanın dört bir yanına dağılmış olmaya zorlandığından, yiğidinin mezarını ziyaret etme olanağından bile yararlanamayacak politik göçmen-ilticacı statüsünde olduğu halde, 32 yıldan bu yana Armenak'ın, hiç olmazsa kendi vasiyeti üzere Dersim'in Faraç köyüne gömülmüş olduğunu zanneden binlerce Ermeni insanın varolmasıyla ilgilidir. Katlinden uzun yıllar sonra *«O'nun Faraç köyünde bir mezarının olmadığıyla»* ilgili duyumlar kulağımıza ulaşıyor olsa da, ilişkiye girdiğimiz örgütlü insanların tam aksindeki bildirim ve açıklamalarıyla her seferinde rahatlıyor ve kendi kendimize «Eğer yoldaşları diyorsa, öyledir» fikrine kendimizi alıştırmayı deniyor, bu

bilgilendirmeyi mutlak doğru olarak kabul ediyor ve söylenenle yetiniyorduk desem kesinlikle yalan söylemiş olmam ama, bugün, bir değil, beş değil, on değil, onbeş değil, tam 32 yıl boyunca duyduklarımızın aslı-astarının olmadığını duyarak yaşadığımız şoku nasıl hazmedebileceğimizi düşünmek bile bana çok acı veriyor. Yıllar yılı bu insanımızın bir mezar taşının dahi olmamış olduğunu bilmek zorunda olanların bile Armenak'ın olmayan mezarından bihaber oluşunu düşünmek, bu böyle olduğu halde bizlere neden yalan söylendiğini düşünerek kahrolmak ve sızı veren bu acıyı kabullenmek, başkasını bilmem ama inanın benim çok ağrıma gidiyor. Doğru olanı şimdi, yani saatler önce öğrenmek, Dersim'in Kharik (Aşağı Doluca) adlı köyünün mezarlığında bulunan mezar taşının bir fotoğrafının da eklenmiş olduğu yukarıdaki yazıyı okuyunca anlamak bizi az da olsa rahatlatsa bile, ben üzerimizdeki ağırlığı yine de Armenak'ın Faraç'ta olduğunu sandığımız mezarından hangi türden nedenlerle, ne zaman çıkarılarak, hangi şartlarda bu köye getirilip, gömülmesinin gerçek hikayesini birileri bize anlattığında ancak atabileceğimize inanıyorum. Bizleri şaşırtan bu son haberi edinenlerimizin yaşadığı şokun üstesinden gelebilmesi ise, insani bu görevi yerine getirmesi gereken dost insanların becerileriyle dürüstlüğüne kalmıştır, çünkü devrimci yiğidimizin yeri bilinen bir mezarı olması kadar, tüm bunların kabul edilir bir açıklamasının olması da bir o kadar önemlidir bence !

Dördüncü sorun, Armenak'ın bu mezar taşında adıyla soyadının Ermenice harflerle yazılı olmayışıyla ilgilidir. 1915 kılıç artıklarının mucizeyle hayatta kalanlarının evlatlarından biri olduğundan, ana diliyle, kültürünü öğrenip tanıyabilmesi için ana-babasının kararıyla İstanbul'a yollanarak altı sene boyunca okuduğu Surp Khaç Tbrevank Ermeni Lisesi'nde edindiği anadilde eğitim sayesinde vakıf olduğu kendi halkının binlerce yıllık yazı dili sanki yokmuşçasına latin harflerinin kullanıldığı Türkçeyle yetinilmesi, bir yiğidin ölümsüzleştirilmesinin abidesi olarak kabul edilen mezar taşında O'nun anadilini ölü saymaya eşdeğer olduğundan beni şaşkınlığa uğratmıştır. Faşist ve işgalci bir devletin Ermeni halkını oldum olalı, hiç durmaksızın ve 24 saat boyunca 72 milletten milyonlarca insana en büyük düşman olarak gösterdiği atatopraklarımızda, ulusal baskının katbekat katmerlisini en insafsız metodlarla uyguladığı asimilasyoncu politikalarıyla kör-sağır-dilsiz

ve ondan da daha beteri kimliksiz bir topluma dönüştürmek istediği Ermenilerin binlerce yıllık diliyle kültürüne sahip çıkarak, anlatılmaz acılarımızla dayanışmada bulunmak ve uğratıldığımız soykırımın tanınması, mahküm edilmesi, hatta hesabının sorulması için bile mücadele ettiğini belki bin defa bildiren ve Armenak'ın saflarında inançla döğüşürken şehit olduğu politik hareketin insanlarının, meseleyi pek yüzeysel basitlikte atılan bir slogandan öteye görememesinden ötürü yaşamsal önem arzeden konuları işleyerek hayata geçirmek amacıyla çabalaması gerekirken, böylesi bir duyarsızlıkta bulunması, bu kadar önemli bir tarihsel ve kültürel uygarlık değerini görmezden gelmiş olma yanlışını kabullenmeyi bir türlü beceremiyor, hazmedemiyorum doğrusu !

Son olarak belirtmek zorunda olduğum ve bana göre sorunların sorunu niteliğindeki en acı gerçek ise, Armenak BAKIRCIYAN'a Orhan BAKIR denilmesinde ısrar eden ve mutlaka karşı çıkılması gereken bir anlayışla haber-yazıda kullanılan tek istisna Kharik dışındaki diğer yerleşim birimlerinin Türkçeleştirilmiş hallerinin kullanılmasıyla ilgilidir. Asıl isimleri binyıllardan beri hep Ermenice olan, Batı Ermenistan işgalcisi «T.C.» devletinin emirlerine istinaden bu toprakları elinden geldiğince Türkleştirebilmek-Türkçeleştirebilmek amacıyla SİL BAŞTAN türünde uygulamalarla isimlendirme çabalarında bulunduğu halde, hangi halktan olurlarsa olsunlar uyduruk o isimlerin bugün o yörelerde yaşayan insanlarca hiç ama hiç kullanmadığı ırkçı-faşist devletçe bilindiği için, tüm o insanların beyinlerine ille de, zorla sokmaya gayret gösterdiği KARAKOÇAN, NAZIMİYE, AŞAĞI DOLUCA vs. türünden eften-püften, nayloni ve leylimley isimleri kullanmayı yeğleyen dost bilip-bellediğimiz bu insanlar tarafından, adı verilenlerin öz be öz Ermenice olan isimleri OKHU, GARMİRVANK (KIZILKİLİSE), MARKATSOR vs. gibi daha nicelerinin anımsanıp da yazılmamasını anlamak veya kabullenebilmek mümkün olabilir mi ?

Sonuç olarak, mezar taşına işlenen «sınırlı bir yaşamı, sınırsız bir davaya adayan» Armenak BAKIRCIYAN gibi yiğit bir devrimcinin anısına layıkıyla saygı gösterebilmek bence, gözlemlediğim bu türden fikir sınırlılıklarını aşıp sınırsızlığa ulaşmanın yolu-yordamı hakkında bazı dostlarımızın özeleştirilerde bulunmasının zamanının gelmiş olduğunu

anlamaları gibi, sahibi oldukları düşünce ve davranış kültürünün de ne denli çağdaş olduğunun artık dürüstçe sorgulanıp-anlaşılmasının önkoşullarından biridir.

Ama işe, herşeyden önce 32 yıl sonra da olsa yöre insanları sayesinde varedilen mezar taşına işlenen iki yanlışı düzeltmek ve ARMENAK BAKIRCIYAN adını taşlara da, yüreklere de bir daha hiç silinmemezcesine Ermenicesiyle kazımaktan başlamak gerek diye düşünüyor, beklenen yarınlarda olmasını arzuladığım değişikliklerle bizi sevindireceklerinden kuşku duymadığım dostlarımızla daha adil ve güzel günleri birlikte karşılama umuduyla hep beraber, bir ağızdan Armenak Bakırcıyan'ı anmak ve sahiplenmek bir insanlık onurudur diyeceğimize inanmak istiyorum.

Saygılarımla…

Sarkis HATSPANIAN

14.Mayıs.2012

Yerevan – DOĞU ERMENİSTAN